

Editorial

Salvar el primer escull

El projecte de Mancomunitat Inter municipal del Bages ha superat el seu primer escull, el de la representació linial o proporcional dels integrants en els òrgans de govern, bo i creant una comissió. Cal esperar que s'incomplixi la dita i que la comissió serveixi realment per aportar llum a la qüestió. Però tindrà feina i necessitarà serenitat i l'amplada de mires que dèiem en el darrer editorial per aconseguir-ho.

L'esborrany d'estatuts presentat per l'Ajuntament de Manresa cometia un evident pecat de lleugeresa: imaginar que un munt d'ajuntaments convergents acceptaria així com així que el socialista de Manresa disposés de la meitat de membres a la comissió permanent de la Mancomunitat, a més a més de la seva presidència, de forma automàtica. Cert que hi ha ens supramunicipals, en altres llocs, que reconeixen estatuàriament el lideratge de la ciutat quan té prop de la meitat d'habitants del conjunt i una innegable supe-

rioritat en recursos i potencial de serveis. Cert també que en aquests casos no es dona el mapa político-municipal del nostre cas, en el qual hi ha indicis preclars d'autoria política del document alternatiu que una colla de petits i mitjans ajuntaments haurien presentat si Cornet es feia fort en el seu esborrany. No ho féu, i el document restà impresentat.

Els socialistes han renunciat a pressionar pel seu esborrany en l'assemblea d'ahir, d'on sorgí una comissió netament favorable als propòsits alternatius, segons els quals votarien igual els ajuntaments de set-cents que els de setanta-mil habitants. El que no sembla clar és que els socialistes acceptin fàcilment tenir, dins la Mancomunitat, un pes polític molt per sota, no sols del pes de la ciutat a la comarca, sinó de la part de recursos econòmics i de serveis que aportaria a la nova corporació que tots, d'altra banda i feliçment, veuen desitjable.

... DONCS ESTIC CONVENÇUT
QUE PSC I PSOE, SÓN
ELS MATEIXOS, AMB
DIFERENTS COLLARS...

AH SÍ? I QUÈ ET FA
SUPOSAR QUE EL COLLAR
ÉS DIFERENT?

62

A Xavier Romeu

JORDI ARBONÉS

Estimat amic Xavier:

M'han dit (un altre amic meu, per telèfon) que "l'arquer solitari" t'havia ferit de mort. Però jo no m'ho he cregut. No pas perquè pensés que el meu amic em volia fer una broma pesada, no. S'esdevé que aquestes coses, en un primer moment, no ens les acabem d'empassar. *No volem* creure-les.

Després, però, ho he llegit al diari, certificat pel Doctor Scopiús: "La mort en punt. *Mal la pua*", deia, i ho signava. Quin dubte em podia quedar ara? Allà ho deia en negre sobre blanc (no sé per què, la paraula escrita sempre resulta més convincent), i també en Jaume Vidal i Alcover parlava de "l'escriptor desaparegut", que eres tu.

I ara, doncs, com ho faré per contestar-te la darrera carta, la del dia 10 de juny, o sigui, aquella escrita exactament un mes i dos dies abans de la data fatal? On hauré d'enviar la meua resposta? He pensat posar-la dins una ampolla i llençar-la al mar, com si jo fos un naufrag, perquè és així com ara em sento: com un naufrag. La pèrdua d'un amic ens deixa sempre una mica més desamparats en aquesta terra de naufragis. Potser podria trametre-la a en Martí Royo, l'amic que t'acompanyava en aquest viatge (que per tu seria el darrer), el ceramista que hauria volgut afaïonar de nou la teva testa esberlada amb les seves destres mans, si haguessis estat pastat amb fang; o bé a la teva amiga (la teva pacient i dolça amiga, estimat Xavier!), que ens va fer tan bona companyia quan vàrem recórrer els camins polsosos que serpejaven entre les vinyes seques del Priorat, aquell dia rúfol del mes de febrer, te'n recordes? I després, quan ens vàrem quedar palplantats a tocar de la font, a la plaça del monestir de Santes Creus, escoltant el silenci i la música de l'aigua, traslladats, de sobte, a un món intemporal, on,

si ens hi haguéssim quedat, probablement no hauríem envellit mai ni ens hauria encaïrat la reina de les ombres... I, encara, al Celler de Salomó, on vam poder restaurar les forces amb aquella calçotada d'antologia, la primera que jo feia, i que vosaltres amb tanta dedicació i afecte em vaueu brindar... I després la visita al museu de les eines de Pau Somoy, aquell monument al l'enginyer humà, on vaig tenir la fortuna de conèixer el generós Martí, que m'ofrenà la peça terrissa esmaltada més bonica del món, juntament amb la seva franca amistat...

Els doncs, podrien ser destinataris d'aquesta lletra, perquè, si més no, sabessin que comparteixo, junt amb la Isabel i els meus fills, el seu dolor, però resulta amic, que jo, pobre naufrag, aïllat en aquesta riba de l'Atlàntic, no sé on són ells ara, i això no fa més que augmentar la meua desamparança.

A la teva em parlaves d'una sèrie de projectes: una estada a Itàlia, l'experiència ceràmica, els deu dies de la Universitat Catalana d'Estiu a Prada de Conflent, on feies de coordinador de lingüística... I també explicaves que a la Universitat de Tarragona, enguany no et renovarien el contracte: una forma de castigar-te pel fet d'haver organitzat una vaga universitària quan, un parell d'anys enrera, es van produir les detencions de 23 independentistes als Països Catalans, acusats de vinculacions amb Terra Lliure, "i això són coses que no es perdonen", deies. Tanmateix, et notava animat, esperançat, com si haguessis d'emprendre una nova etapa de la teva vida, una etapa endolcida per l'amor i les ganes de fer coses...

Penso que potser et farà content de saber que els companys de l'Obra Cultural Cata-

Xavier Romeu, autor de "Els mites de Bagot" entre d'altres obres.

lana van organitzar un acte dedicat a comentar la teua obra literària i la teua lluita per la independència dels Països Catalans, que tots compartim. Tu ja els coneixies també (de quan vas venir a Buenos Aires amb la companyia de la Núria Espert, ja fa no sé quants anys) i sabies prou bé l'afecte que et tenien. Fins i tot, abans de conèixer-te ja havien muntat *Els mites de Bagot* i després vam fer una lectura escenificada de *Preguntes i respostes sobre la vida i la mort de Francesc Layret* obra de la qual n'ets

autor junt amb la Maria Aurèlia Capmany, i que tu consideraves important per a la recuperació de la nostra història.

I continuaria explicant-te coses i més coses, però no vull enganyar-me més. Sé — i tu també ho sabies — que mai no les podràs llegir aquestes ratlles. Sé també que és inútil que la fiqui en una ampolla, la carta aquesta, perquè no hi ha cap possibilitat, per remota que sigui, que les ones del mar la portin al clot on ara reposes.

Però, saps què faré, doncs? Bastiré un

estel amb canyes i paper de seda, i diumenge vinent, si fa vent (i si no en fa esperaré un dia que en faci), l'engegaré ben enlaire, ben enlaire, i després, li enviaré aquesta carta com un "correu". Això faré, i em quedaré mirant, amb llàgrimes als ulls, com la carta s'enfila amunt pel cordill, impulsada pel vent.

Adéu per sempre, estimat amic.

(*)OBRA CULTURAL CATALANA
-BUENOS AIRES-